

عنوان مقاله:

تعیین قانون حاکم بر ماهیت داوری در فرض عدم انتخاب قانون حاکم توسط طرفین در داوری های بین المللی در قوانین ماهوی و حل تعارض ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی و اولین کنفرانس بین المللی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

پیمان عباسیان - مدرس دانشگاه آزاد

حسن خانی - دانشجوی دکتری تخصصی حقوق انرژی

خلاصه مقاله:

تعیین قانون حاکم بر داوری، سرنوشت دعوا را تعیین خواهد کرد، در اثر پرننگ بودن عنصر اراده طرفین در داوری های بین المللی، تاثیر عوامل دیگری مانند قلمرو حاکمیت دادگاه که در رسیدگی های قضایی عامل اصلی تعیین کننده قانون حاکم می باشد در داوری های بین المللی، نقش آنچنانی ندارد، لذا باید بدنبال عواملی دیگر در تعیین قانون حاکم بر ماهیت دعوا بود. با توجه به نظریه دکتترین اراده طرفین اصلی ترین این عامل هاست اما موضوع نوشتار حاضر در جائی هست که طرفین قانونی را انتخاب نکرده اند، راه حل های بسیاری در آثار نویسندگان پیشنهاد شده است که اهم آنها عبارتند از: قانون مقر داوری، قانون مرتبط (شکل قرارداد، مکان انعقاد قرارداد، مکان اجرای قرارداد)، آزادی داوری ... به نظر می رسد برای انتخاب قانون حاکم بر ماهیت داوری های بین المللی دالبت باید قائل به تفکیک وجود اراده صریح و ضمنی باشیم و در صورت نبود انتخاب صریح، بهترین راه حل دست یابی به اراده ضمنی آنها می باشد. در داوری های سازمانی، انتخاب سازمانی برای داوری به طور ضمنی، به معنای انتخاب آیین نامه های آن سازمان برای حاکمیت بر ماهیت داوری می باشد. اما در داوری های موردی، ابتدا باید مسئولیت های قراردادی ناشی از تعهدات قراردادی را از مسئولیت های غیر قراردادی ناشی از تعهدات قراردادی، جدا نموده، مورد اول را تابع قانون منتخب اراده فرضی و مورد دوم را تابع قانون مناسب (قانون محل وقوع) دانست.

کلمات کلیدی:

داوری های بین المللی، قانون حاکم، ماهیت دعوا، داوری های موردی، داوری های سازمانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018816>

